

Hallo Vrouwen van Nu!

Ik ben door Ans benaderd om een verslag te schrijven over hoe ik, met echtgenoot Marius, de afgelopen periode ben doorgekomen.

Al jaren lid van Vrouwen van Nu, 1 keer in het bestuur en 2 keer in het eendagsbestuur, wil ik ook in deze moeilijke periode mijn steentje bijdragen. Het huidige bestuur zet zich zo in voor alles; geweldig. Alleen de julikalender al. Binnenkort ga ik het Franse recept maken.

Ten eerste zijn we blij dat we nog niet in een seniorenwoning wonen, nog prettig in en uit ons huis kunnen lopen en ook nog lekker tuinieren. Ik heb 2 vriendinnen in Verzorgingshuis Sweelinckhof en zij hadden het echt niet prettig. Ook mijn gym, waar ik normaal 2 keer in de week (waarvan 1 keer hersengym) naartoe ga, kon niet doorgaan. Wij hadden en hebben nog afleiding genoeg; helaas echter niet altijd even leuke.

Marius is op 7 mei bij ons voor op het mijnsteen gevallen, waarbij hij een flinke wond op zijn scheenbeen heeft opgelopen. Op een gegeven moment moest hij toch aan de antibiotica. Daarvan werd hij misselijk en moest hij braken, zo ook van een andere soort die hij vervolgens kreeg. De huisarts liet hem opnemen in het ziekenhuis, zodat hij geen antibioticum meer hoefde te slikken, maar het per infuus kreeg toegediend. Hij werd echter steeds zieker, kreeg steeds hogere koorts, waardoor hij ook nog eens een delier kreeg en dus erg in de war was.

Na ongeveer 5 dagen knapte hij weer op en nog eens 4 dagen later mocht hij gelukkig weer naar huis. Het was heel erg stil in het ziekenhuis en er mocht per dag maar 1 persoon een half uur per bij hem op bezoek komen. Terwijl hij in het ziekenhuis lag en erna hebben ze allerlei onderzoeken gedaan, waaronder een mri-scan van zijn hoofd en een coronatest. Heel spannend, doch de uitslagen waren goed. In die periode is onze jongste schoondochter, die wijkverpleegster is, ook getest nadat zij bij een man was thuis geweest die corona had en daar zelfs aan overleed. Die uitslag was gelukkig ook goed.

Marius bleek uiteindelijk antibioticumkoorts te hebben gehad. Iets dat maar weinig voorkomt. Thuis zag ik hem iedere dag vooruit gaan, hoewel

het wel 7 weken heeft geduurd voor de wond op zijn been dicht was. Vanaf het moment dat hij uit het ziekenhuis is ontslagen, kreeg en krijgt hij nog steeds 2 x per dag hulp van thuiszorg Nibbixwoud, zowel 's morgens als 's avonds. De laatste geheugentest die Marius heeft gedaan, was prima, vooral voor zijn leeftijd van ruim 92 jaar.

Zelf ben ik 81 en ik werd op 10 juni aan het begin van de avond niet goed. Met de ambulance naar het ziekenhuis waar werd vastgesteld dat ik een lichte TIA had gehad, net als een half jaar geleden. Ik mocht 's avonds weer naar huis en het gaat inmiddels weer goed, hoewel ik nog wel wat vermoeid ben. Tja, zo kan je zo maar wat krijgen. Gelukkig hadden we veel steun van de kinderen.

Afleiding genoeg dus voor ons, maar ik ben ook lekker veel aan het lezen. Helaas is het coronavirus nog niet weg, maar zijn de regels wel al aardig versoepeld, zodat we weer wat leuke dingen kunnen doen en elkaar kunnen ontmoeten. Voor wat betreft thuis blijven of weggaan met vakantie wens ik iedereen sterkte met kiezen.

En Renie, ik ben niet de persoon die ingezonden stukjes voor de krant schrijft. Ik heb vroeger wel veel aan Marius geschreven toen hij op zee voer en lang van huis was.

Hoop dat we elkaar in september weer zullen zien en de leden van de tuinclub al eerder!

Gerianne Helder maakt het volgende verslag.

Allen veel sterkte, geduld en hartelijke groeten, Dicky

